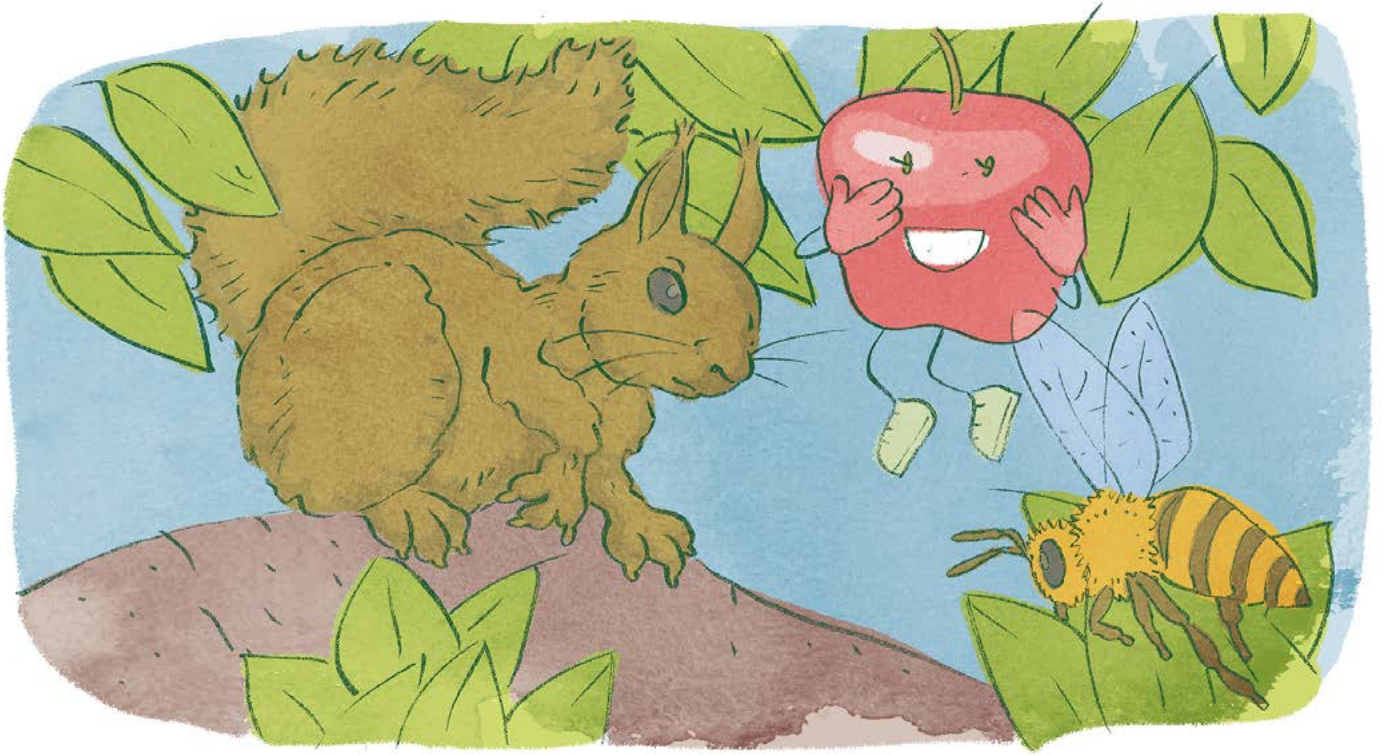

Olga Pomppu pelastaa omenasadon

Olipa kerran Olga Pomppu. Olga oli pieni punainen omena, joka kasvoi suuren omakotitalon pihapuussa yhdessä omenaperheensä ja -ystäviensä kanssa. Olga oli satokauden omenista pienin – vielä hiukan raaka ja tiukasti kiinni oksassaan.

Kun kesä alkoi olla loppuillaan ja oltiin jo pitkällä syyskuussa, talossa asuva perhe lähti lomamatkalle. Kaikkien epäonneksi omenasato jäi puuhun kypsymään samaan aikaan, ja perhe oli unohtanut virittää sen alle verkon putoavia omenia varten.

Olga katsoi, kuinka hänen kypsimpien sukulaistensa ote oksasta alkoi jo pikkuhiljaa löystyä. Pian he irtoaisivat oksistaan ja tippuivat maahan, hän pelkäsi. Olgan kauhuksi seuraavana päivänä yksi lähioksan omenista putosikin – mutta onneksi alla olivat kottikärryt, joiden pehmoinen kuorma kasvimaalta kitkettyjä rikkaruohoja ja haravoituja lehtiä pehmensi pudotusta.

”Ei käynyt kuinkaan!”, pudokas oli huutanut muille, ”odottelen tässä, että isäntäperhe palaa ja poimii minut talteen”.

Mutta Olga oli huolissaan. Ennen pitkää joku muukin muksahtaisi oksaltaan alas, ja tiedossa olisi hirvuminen lommo, jos vastassa eivät olisi kottikärryt vaan kova maa.

Onneksi Olga oli neuvokas ja puutarhassa hyvin pidetty omena! Hänellä oli paljon ystäviä.

Olgalla oli tapana auttaa allaan kasvavia Heli ja Hilu Herukkaa tähyttämällä taivaalle ja varoittamalla linnuista, jotka välillä uhkasivat herukkapsasta nokkimishyökkäyksillään. Omenapuun kukissa pörrääville mehiläisille se kertoi vitsejään, ja mehiläiset surisivat sille mielissään. Puussa pomppivien oravien kanssa sillä oli tapana

vaihtaa kuulumisia, kujeilla ja vinkata niin puun hauskimmat notkelmat kuin parhaat pesäkolotkin.

Mutta nyt Olga oli itse avun tarpeessa.

”Ystävät hyvät, tarvitsen apuanne! Serkkuni, isoäitini ja ystäväni ovat kaikki putoamisvaarassa!”, hän huudahti.

Samassa puun luona oli neljä oravaa ja ainakin kolmesataa mehiläistä. Myös Heli ja Hilu Herukka huikkasivat, että koko herukkapsas oli kuulolla ja valmiina auttamaan.

”Mitä vain tarvitset, me autamme!”, mehiläisetkin surisivat, ja samoin nyökyttelivät oravat oksalla.

Olga selitti tarkasti kuuntelevalle ystäväjoukolleen, että isäntäperheen unohtama omenaverkko oli pihavajassa. Vajan ovi ei onneksi ikinä ollut lukossa. Olgan johdolla ystävykset punoivat suunnitelman, jonka avulla verkko saataisiin vajasta paikoilleen. Ja kun suunnitelma oli valmis, oli toteutuksen aika. Kaikilla olisi rooli verkon puuhun virittämisessä.

”Onnea matkaan!”, puun omenat kannustivat ja pidättelivät hengitystään, kun oravat ja mehiläiset lähtivät vajaa kohti.

Sitten alkoi tapahtua: oravat juoksivat vajalle ja puhuen työnsivät oven yhteisvoimin auki. Mehiläisparvi singahti vajaan ja nosti hurjasti suristen hyllyltä verkon lennättäen sen ulos. Mehiläisten työnohtaja huudahti tiukan käskyn – ”Muotoon JÄRJESTY!” – ja mehiläiset järjestyivät kuin iskusta täydellisen neliön muotoon. Ja kas, verkko oli oiottu! Samassa mehiläiset jo toivat sitä puuta kohti neljästä kulmasta kannatellen.

(...Olga Pomppu pelastaa omenasadon)

”Hienoa, hienoa! Vakaasti vain”, Olga huusi omenat ja herukat taustalla hurraten. Kun verkko oli puun oksien alapuolella, mehiläiset kohottivat kulmat oksilla odottaville oraville. Oravat tarttuivat kulmissa roikkuviin naruihin, ja voi ei – verkko lipesikin niiden otteesta ja tippui nyt maata kohden!

Mutta onneksi hätä ei ollut tämän näköinen. Heli ja Hilu olivat olleet skarpeina varmistajan roolissaan. He huusivat ”hiop!”, ja samassa pensas otti verkon vastaan suoraan ilmasta, jousti kimmoisilla oksillaan ja kuin vieteri pompsautti verkon takaisin ilmaan. Mehiläiset saivat kulmista kiinni ja kiidättivät ne takaisin oraville.

”Hurraa!”, omenapuusta kuului kuorossa. ”Mahtavaa! Nyt varovasti.”

Nyt verkko pysyi oravien hyppysissä, ja he juoksivat narut ketterästi muutamalle kiepille oksan ympäri. Sitten he katsahivat Olgaan, mitäs nyt? Nyt Olga ei tiennyt mitä tehdä. Mutta onneksi Olgan isoäiti, ainakin satavuotias ryppyinen Granny Smith -omena, tiesi.

”Nyt tarvitaan solmu: ali, läpi, kiristys!”, isoäiti ohjeisti kokeneella äänellään. Hän oli nähnyt isäntäperheen sitovan solmut moneen kertaan.

Oravat tekivät työtä käskettyä. Ne vetivät solmut hampaillaan kireälle, ja viimein verkko oli paikoillaan!

Kaikki omenapuun omenat puhkesivat raikuviin hurraa-huutoihin, mehiläisparvi yltyi iloiseen surinaan, oravat juoksivat kunniakierrosta oksia pitkin ja herukat heiluiivat kuin viimeistä päivää!

”Kiitos ystävät!” Olga iloitsi. Yhdessä muiden omenien kanssa sekin heilui heleästi hekottaen ja oksaansa iloisesti pomputtaen. Samassa koko puu jo heilui ilonpidosta vimmatusti.

Ja sitten, heijauksen voimasta Olga ystävineen irtosi oksastaan ja muksahti verkkoon! Mutta nyt tippuminen ei onneksi haitannut – verkko otti pehmeästi vastaan omenien alla ja heitti niitä pinkeänä joustaen uudelleen ilmaan. Helisevä nauru täytti ilman, kun omenat pomppivat verkossa kuin trampoliinilla konsanaan.

”Pomppulinnabileet!”, he huusivat iloiten.

Verkossa oli hauskaa odottaa isäntäperheen paluuta. Ja niin vain Olga Pomppu ystävineen oli pelastanut omenasadon – ja järjestänyt samalla vielä hauskat juhlat!

→ **Opetus:** yhteistyö, ystävyys, neuvokkuus palkitaan, ruuan ominaisuudet, ruuan alkuperä

→ **Ohjeistus kasvattajalle:** Sadun jälkeen voitte jutella siitä, mitä marjoja, vihanneksia ja hedelmiä kotipihassa voi kasvaa ja mistä niitä voi löytää.